

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Τὸ τέρας!
 Η ΚΥΡΙΑ. Βέβαια . . . ἔχεις ὄρεξιν δι' ἀ-
 στείσιμους.

Ὁ κώδων ἤχει, ἀνοίγεται ἡ θύρα, καὶ ἡ ὑ-
 πηρέτρια ἀνακράζει: «Κυρία! ἦλθε!»

Η ΚΥΡΙΑ. ἦλθε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. ἦλθε!

Ὁ ἀναμενόμενος καλλιτέχνης εἰσέρχεται
 κατεστυμένως, χαιρετίζει καὶ ἀνασύρει τὰς
 χειρίδας τοῦ ἐνδύματός του.

Η ΚΥΡΙΑ. Κύριε Πετροζίνη εἶσαι ἀνυπόφορος.

Ο Κ. ΠΕΤΡΟΖΙΝΗΣ. Λυπούμαι, κυρία μου, λυ-
 πούμαι. . . ἀλλ' ἦτον ἀδύνατον νὰ ἔλθω προ-
 τήτερα. Κτενίζω σήμερον ἀπὸ τὸ μεσημέρι.
 Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν κυρίαν Μ. . . , ἡ ὁποία πη-
 γαίνει ἀπόψε εἰς τὴν πρεσβείαν. Μ' ἔδωσε μά-
 λιστα τὸ ἀμάξι τῆς καὶ μ' ἔφερον ἕως ἐδῶ.

Η ΚΥΡΙΑ. Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπὸν, διότι πλη-
 σιάζει δέκα.

Ο Κ. ΠΕΤΡΟΖΙΝΗΣ. (Πρὸς τὸν κύριον) Ἦθελα
 νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ καθίσετε κάπου ἄλλου,
 διότι ἐκεῖ μ' ἐμποδίζετε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Κύριε Πετροζίνη, τί λόγος! ὅπως
 διατάσσετε. (Ἀλλιάσσει θέσιν.)

Η ΚΥΡΙΑ. (Ταχέως) Ὅχι, ὄχι ἐκεῖ! θὰ ζα-
 ρώσης τὸ φρέμαί μου. (Ὁ σύζυγος ἐγείρεται
 καὶ ζητεῖ θέσιν ἄλλαχού.) Πρόσεχε! θὰ πατήσης
 ταῖς μποτίναις μου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (Στρεφόμενος δυσαρτέτως) Οὐφ!
 Η ΚΥΡΙΑ. Ὅριστε! Ἐσκόρπισες τὰ λουλού-
 δια μου!

Ο Κ. ΠΕΤΡΟΖΙΝΗΣ. Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου,
 νὰ μείνετε μίαν στιγμὴν ἀκίνητος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Ἐλα, ἡσύχασε, καὶ πηγαίνω εἰς
 τὸ γραφεῖόν μου· ἔχει φωτιάν;

Η ΚΥΡΙΑ. Πῶς θέλεις νὰ ἔχη φωτιάν εἰς τὸ
 γραφεῖόν σου· μήπως εἶπες ν' ἀνάψουν;—Ἰψη-
 λά, ὕψηλά, κ. Πετροζίνη, . . . καὶ ἄτακτα. . .
 ξεύρεις, εἶνε τόρα τρομερὰ τοῦ συρμού.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Μαρία, δός με τὸ παλτό μου καὶ
 τὸ χαμηλό μου καπέλλο. Πάγω νὰ κάμω ἓνα
 μικρὸν περίπατο εἰς τὴν τραπεζαρίαν. (Ἰδιαι-
 τέρως) Ἄ! Ὅ μού τὸ πληρώση ἡ κυρία Μυ-
 γάκη!

Τέλος πάντων ἡ κυρία ἐκτενίσθη· ὁ κ. Πετρο-
 ζίνης ρίπτει ἐν τελευταίον εὐχαριστήσεως βλέμ-
 μα ἐπὶ τοῦ καλλιτεχνήματός του, χαιρετίζει, καὶ
 ἀπέρχεται.

Διερχόμενος διὰ τοῦ ἐστιατορίου, προσκρούει
 κατὰ τοῦ περιπατοῦντος κυρίου.

Ο Κ. ΠΕΤΡΟΖΙΝΗΣ. Μὲ συγχωρεῖτε, μὲ συγ-
 χωρεῖτε. Σὰς προσκυνῶ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἀνωρθωμέ-
 νου περιτραχηλίου τοῦ ἐπερδύτου του) Προσκυ-
 νῶ σας.

Ἡ κυρία τέλος πάντων εἶνε ἐτοιμῆ, τὸ κτενί-
 σμά τῆς τῆς πηγαίνει λαμπρά· προσμειδιῶσα

δὲ εἰς τὸ κάτοπτρόν τῆς, ἀνοίγει ἐν εὐαρέστῳ
 ῥαθυμίᾳ τὰ χειρόκτιά τῆς.

Ὁ κύριος ἔδρασε ἀσχημότατα τὸν λαιμοδέτην
 του καὶ ἀπέσπασε τρία κομβία ἐκ τοῦ χιτῶνός
 του. Ἡ δυσαρτέσκεια εἰκονίζεται ἐπὶ τοῦ προ-
 σώπου του.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Ἐλα, καταβαίνομεν· ἡ ὥρα πλη-
 σιάζει δέκα.

Τέλος ἡ ἄμαξα ξεκινεῖ, ἡ κυρία ἀερίζεται
 διὰ τοῦ ριπιδίου τῆς, καὶ ὁ κύριος ἀερίζει διὰ
 τῆς παραχῶδους ἀναπνοῆς του.

Μετὰ μικρὸν φθάνουν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τῆς
 κυρίας Μυγάκη.

Ἄλλ' ἡ ὁδὸς εἶνε πλήρης ἀνθρώπων· παραχῆ
 μεγάλη ἐπικρατεῖ, καὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες
 διασχίζουσιν ἐνθεν ἀκείθεν τὸ πλήθος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (Προβάλλων τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς
 θυρίδος τῆς ἀμάξης) Τί τρέχει, Γιάννη;

Ο ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ. Πυρκαϊά, αὐθέντη!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Ποῦ;

Ο ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ. Εἰς τῆς κυρίας Μυγάκη, κα-
 θὸς φαίνεται.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπηρετῆς τις πλησιά-
 ζει εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης καὶ λέγει περι-
 λυπος πρὸς τὸν κύριον:—Πηγαίνετε ἴσως εἰς
 τῆς κυρίας Μυγάκη, ὅπως καὶ ὁ ἄλλος κόσμος.
 Ἡ κυρία λυπεῖται πολὺ, . . . ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ
 πυρκαϊά . . . δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δεχθῆ ἀπόψε·
 λυπεῖται πολὺ. . .

Η ΚΥΡΙΑ. (Ἐξω φρεϊῶν) Αὐτὸ εἶνε . . . κα-
 κοήθεια! . . .

Ο ΚΥΡΙΟΣ. (Τραγουδιστὰ) Φο-θερόν! φο-βε-
 ρόν! Ἄμαξά! εἰς τὸ σπίτι.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΥΡΜΗΚΕΣ;

Ἄν τις ὀλίγον ἐπισταμένως μελετήσῃ τὰ ἔθη
 τῶν παραδόξων τούτων ἐντόμων, τὰ ὁποῖα δύ-
 ναταί τις νὰ εἶπῃ ὅτι μέχρι τινὸς ἀμιλλῶνται
 πρὸς τὸν ἄνθρωπον, θὰ ἐκπλαγῆ ἐπὶ τῇ εὐκο-
 λίᾳ μεθ' ἧς ταῦτα συνεννοοῦνται πρὸς ἄλληλα,
 καὶ ἐπὶ τῇ θαυμαστῇ εὐφυίᾳ, ἣν δεικνύουσιν. Ἡ
 εἰδησις περὶ κινδύνου ἐπικειμένου ἐν ἀναρεῖ δια-
 δίδεται ἐν μυρμηκίαις, ἀποτελουμέναις ὑπὸ χι-
 λιάδων ἐκ τῶν ζωφίων τούτων. Τὸ πῶς συνεν-
 νοοῦνται μεταξὺ των, ὑπῆρξε μυστήριον μέχρι
 τοῦδε. Ἡ μόνη ἀποδεκτὴ ὑπόθεσις εἶνε ὅτι
 κινῶσι ταῦτα καθ' ὄρισμένον τινὰ τρόπον τὰς
 κεραίας των. Ἐρχεται λ. χ. εἰς μύρμηξ ἐξ ἐκδρο-
 μῆς μακρυνῆς, ἔνθα ἐσύναξε τροφάς· καθ' ὁδὸν
 ἀπαντᾷ ἄλλον μύρμηκα. Σταματᾷ· ἀμφότεροι
 τρίβουσιν ἐπ' ὀλίγον τὰς κεραίας των πρὸς ἄλ-
 λήλας, ἔπειτα δὲ χωρίζονται· ὁ μὲν εἰς βαδίζει
 πρὸς τὴν κατοικίαν του, ὁ ἄλλος πορεύεται ἀκρι-
 βῶς ἐκεῖ, ἔνθα ὁ πρῶτος εὔρε τροφάς. Φαίνεται
 ὅμως ὡς ἂν τὸ τρίψιμον τῶν κεραίων ἦτο μόνον

ἀπλοῦς χαιρετισμὸς, ὡς λ. χ. ἡ χειραψία παρ' ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅτι ἡ συνομιλία, ἡ συνεννόησις πρέπει ἄλλως πως νὰ γίνηται. Κατὰ τινὰ ἐκθεσιν τοῦ καθηγητοῦ Λανδοῦ πρὸς τὴν Ἑταιρίαν τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας, ἐν τῇ Ῥηνικῇ Πρωσίᾳ, οἱ μύρμηκες ἔχουσιν ἠχητικὸν τι ὄργανον, ὡς τὸ τῶν σφηκῶν. Εἶνε δὲ φυσικόν, ὅτι ἔχοντες τοιοῦτον ὄργανον, βεβαίως θὰ τὸ μεταχειρίζονται καὶ ἂν καὶ ὁ ἀποδιδόμενος ἦχος δὲν δύναται ἴσως νὰ ἦνε διὰ τὴν λεπτότητά του καθ' ὅλου ἀκουστός εἰς ἀνθρώπινα ὦτα, οὐδὲν ἦττον δύναται ἴσως οὗτος νὰ ἐπαρκῆ εἰς πραγματικὴν μικρὰν γλώσσαν, δι' ἧς νὰ συνεννοῶνται οἱ μύρμηκες. Ὁ ῥηθεὺς καθηγητὴς ὁμολογεῖ, ὅτι πολλάκις παρετήρησε λεπτότατόν τινα συρικτικὸν ἦχον προερχόμενον ἐκ τῶν φαλάγγων μεγάλων μυρμηκῶν, ὅταν αὐταὶ εὐρίσκωσιν ἀντίστασιν. Λεῖπει μόνον νὰ μάθωμεν ἂν ἔχωσι καὶ ὄργανον δι' οὗ νὰ ἀκούωσι τὰ δι' ἡμᾶς ἀνήκουστα, ἀπαράλλακτα ὅπως ἀκτίνες ἀδιόρατοι δύνανται νὰ κατασταθῶσι φωτειναί. Τότε δὲ ἐπιχειρηματικὸς τις σοφὸς θὰ δυνηθῆ νὰ μᾶς δωροφορήσῃ Συγκριτικὴν τινα γραμματικὴν τῆς μυρμηκικῆς γλώσσης.

Σ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

12.-Διατί οἱ κηπουροὶ προφυλάττουσι τὰ τρυφερὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη ἀπὸ τῆς ἐπιανεργείας μεγάλου φύχου, καλύπτοντες αὐτὰ διὰ λεπτῶν ψιφίων;

Διότι ἡ ψιφίθος ἐμποδίζει τὸ θερμαντικὸν τῶν ἀνθέων καὶ τῶν φυτῶν νὰ ἐξέλθῃ, καθὼς καὶ τὸν ψυχρὸν ἀέρα νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ θερμαντικὸν αὐτῶν. Ὅταν δὲ κατὰ τὴν νύκτα χειμῶνος κάμῃ πολὺ ψυχρός, καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος φθάσῃ εἰς τὸ μηδενικόν, ὅτε τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς πάγον, τότε τὰ φυτὰ κινδυνεύουσι νὰ καταστραφῶσι καὶ ξηραίνονται πολλάκις· τότε δὲ λέγομεν: τᾶκαψε ὁ πάγος. Ἰδοὺ ὅμως τί συμβαίνει. Τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη ἔχουσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν ὑγρά τινα τὰ ὅποια ὀνομάζομεν χυμούς. Ὅταν οἱ χυμοὶ αὐτοὶ ἀποψυχθῶσι καὶ φθάσωσιν εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ μηδενικοῦ, μεταβάλλονται εἰς πάγον. Ἀλλ', ὡς γνωρίζετε, ὅταν τὸ ὕδωρ μεταβληθῆ εἰς πάγον ἐξογκοῦται, ἐνεκα δὲ τούτου ὁ πάγος ἐπιπλέει τοῦ ὕδατος. Ἡ δύναμις δὲ αὕτη ἡ διασταλτικὴ εἶναι τόσῳ μεγάλη, ὥστε ἂν πληρώσῃτε σιδηροῦν σωλῆνα μὲ ὕδωρ καὶ τὸν κλείσητε ἐρμητικῶς, ἔπειτα δὲ τὸν ἀποψύξητε μέχρι τοῦ μηδενικοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς πάγον, ὁ σωλὴν διαρρήγνυται. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ μὲ τὰ ἀσθενῆ καὶ λεπτοφυῆ ἄνθη, ὅταν ταῦτα ἀποψύχωνται. Οἱ χυμοὶ πηγνυται, ἐξογκοῦνται καὶ διαρρήγνυσι τοὺς

ἴστους καὶ τὰ ἄγγεῖα τοῦ φυτοῦ, τὸ ὅποιον διὰ τοῦτο ἀποθνήσκει καὶ ξηραίνεται.

13.-Διατί τὸ πῦρ εἶναι πολὺ ζωηρότερον, ἢτοι ἀνάπτει εὐκολώτερον κατὰ τὸν χειμῶνα ἐν καιρῷ μεγάλου ψυχροῦ;

Ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, ὡς πάντα τὰ ἀέρια, θερμαινόμενος διαστέλλεται καὶ ἐξογκοῦται ἀπ' ἐναντίας ψυχόμενος, συστέλλεται καὶ συμπυκνοῦται. Ἐν καιρῷ λοιπὸν μεγάλου ψυχροῦ ὁ ἀήρ εἶναι πολὺ πυκνότερος, καὶ ἐπειδὴ χρησιμεύει διὰ τοῦ δξυγόνου του ὡς τροφή εἰς τὸ πῦρ, καθιστᾷ αὐτὸ πολὺ ζωηρότερον, διότι εἰς τὸν αὐτὸν ὄγκον ἐγκλείει περισσώτερον δξυγόνον.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

τὸ τυπωθὲν μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς τυπογραφίας.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγίγνετο ἐν Εὐρώπῃ ἡ θεία ἀνακάλυψις τῆς τυπογραφίας, πλεῖστον μέρος τῆς Ἑλλάδος ὑπέκειτο εἰς φράγκους δυναστας, τὸ δὲ Βυζαντινὸν κράτος περιορίζετο σχεδὸν εἰς μόνην τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἔπνεε τὰ λείψια. Κυριευθεὶς δὲ καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐστήθη ἐπὶ τῶν θάλων τῆς ἁγίας Σοφίας ἡ ἡμισέληνος, καὶ ἐδεσμεύθη διὰ βαρέων ἀλύσεων ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, καταδικασθὲν εἰς οἰκτρὰν δουλείαν. Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν ἐπωδύνῳ καταστάσει διατελοῦντες οἱ πατέρες ἡμῶν, δὲν ἠδύναντο ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τύπου· διὸ αἱ πρῶται ἑλληνικαὶ τυπογραφίαι συνεστήθησαν ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου εἶχον καταφύγει πλεῖστοι λόγιοι Ἕλληνας, καὶ ἐκ τῶν Ἰταλικῶν πόλεων τὰ Μεδιόλανα ἔδωκαν εἰς φῶς τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν βιβλίον, τὴν τοῦ Λασκάρως γραμματικὴν, τυπωθεῖσαν τῷ 1476. Ἀκολούθως συνεστήθησαν τυπογραφεῖα ἑλληνικὰ ἐν Ἑνετίᾳ, ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ, ἔνθα ἐξεδίδοντο, εἴτε ὑπὸ Ἑλλήνων, εἴτε ὑπὸ ξένων, τὰ βιβλία τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας.

Ὁ πρῶτος ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ εἰσαγάγῃ ἐν Ἑλλάδι τὴν τυπογραφίαν ὑπῆρξεν ὁ πατριάρχης Κύριλλος ὁ Λούκαρις, καὶ ἀπέστειλεν ἐπὶ τούτῳ εἰς Ἀγγλίαν τὸν ἐκ Κεφαληνίας ἱερομόναχον Νικοδήμον Μεταξᾶν, ὅπως ἐκμάθῃ τὴν τυπογραφικὴν τέχνην. Ὁ Μεταξᾶς κατέπλευσεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ βρετανικοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου, κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ ἔτους 1627, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰ τε πιστήρια καὶ τὰ στοιχεῖα καὶ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἀγορασθέντα ἐν Λονδίνῳ ἰδίᾳ δαπάνῃ. Ἀμὰ φθὰς μετέβη παρὰ τῷ πατριάρχῃ Κυρίλλῳ, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ τὸ ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας παρὰ τῷ Ἀγγλῷ πρεσβευτῇ, ὃν παρεκάλεσεν ἵνα διὰ τῆς ἐπιτροπῆς